உ

சிவமயம்.

115

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசாம்பாயபரப்பிரம்ஹணேநம:

ஆதிசைவப்பிரபாவம்.

இஃது,

சித்தாந்தத்திலவர்க்குத்

தொண்டுபூண்டொழுகும்

சூளை,

சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

மேற்படியார் அனுமதியின்பேரில்

திருமயிலை

வி-சுந்தரமுதலியாரால்

சென்னபட்டணம்

விக்டோரியா ஜூபிலி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம்பதிப்பு.

கஅகூஉ ௵.

(Registered Copyright.)

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசாம்பாயபரப்பிரம்ஹணேநம:

ஆதிசைவப்பிரபாவம்.

இஃது,

சித்தாந்தத்தலைவர்க்குத்

தொண்டுபூண்டொழுகும்

சூளை,

சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

மேற்படியார் அனுமதியின்பேரில்

திருமயிலை

வி-சுந்தரமுதலியாரால்

சென்னபட்டணம்

விக்டோரியா ஜூபிலி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம்பதிப்பு.

௧௮௯௨ ஹு.

(Registered Copyright.)

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசம்பந்ததீர்த்தசரணுயநமஃ

ஆதிசைவப்பிரபாவம்.

காப்பு.

எவனுயர்கவுணியர் தவமுதலெனவரும்
எவனுமைதருமுலை யமுதுணவெழுதரும்
எவனொளிர்சிவமரி பெறவுளமிசைதரும்
அவனருள்பெறும்வகை யடைதிநன்மனனே.

நூல்.

(త్వందేవేషు బ్రాహ్మణోహ్య హంమనుష్యేషు బ్రాహ్మణః। విశ్వాధికో రుద్రోమహర్షిః) என்னுஞ் சுருதிநிஷ்டராய் விளங்குஞ் சிவபெருமானை யடைந்து மலமாயாமோசனம் பெறவேண்டிய சேதனர்களில் சிவசம்பந்த விசேஷத்தால் சிவபெருமானுடைய முகத்திற் பிறந்த பிராம்ஹணர் ஆதிசைவரெனவும், பிரம்ஹதேவன் முகத்திற் பிறந்த பிராம்ஹணர் மஹாசைவரெனவும், அவனிடம்பிறந்த க்ஷத்திரியர் வைசியர் அநுசைவரெனவும், சூத்திரர் அவாந்தரசைவரெனவும், அநுலோமர் பிரவரசைவரெனவும், பிரதிலோமர் அங்யசைவரெனவு முண்மைநூல்களிற் படிக்கப்பட்டனர். இங்கே பெறப்பட்ட சைவத்வம் சிவதீக்ஷாநந்தரம் சிவாகம மங்கீகரிக்குமன்றியந்யதா அசைவசித்தியே பிராப்தமாம். இதனால் சமஸ்தமானபேரும் சிவதீக்ஷாவான்களாத லவசியமென்பது பெறும். இவர்களுள், ஆதிசைவர் சிவமுகோத்பவரான வப்போதே சதாசிவமூர்த்தியால் தீக்ஷிகப்பெற்று ஏனையபிராம்ஹணுதியர்க்கு ஆசாரியர்

களாக நியோகிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் ஸ்வயம் ஆசாரியபுருஷர்களாதல் பற்றியே யன்றோ பிரமாணமூலத்தாலும், உலக வழக்கத்தாலுங் குருக்களென வழங்கப்பட்டுவருகின்றனர்? சேதனர்களிற்றமக்கு மேலொருகுருவைப் பெறுமலும், தாமே பிராம்ஹணாதி சாதுர்வர்ணத்தார்க்குங் குருக்களாகியும் விளங்கு முண்மையே யன்றோ வவரையாவருங் குருக்கள் குருக்களெனத் துதிக்கின்றனர்? குருவுக்குள்ள தர்மம் சிவனைக்காட்டுவதாகவே யன்றோ வேதாகமத்துணிபு? சிவனின்னதன்மையனென் றறிவரியானுகையா லவனையடையு மேதுவாக விதிக்கப்பட்ட சிவாலய சேவையாதிகளில் மேலே குருக்களெனத்துதிக்கப்பெற்ற சைவாசாரியரையன்றி யெவனே ஸ்வதஹாவவற்றைப் பெறவல்லவன்? சுத்தபுவனவாசிகளாகிய வவரிடம் தீக்ஷைவகித்து மஹாசைவத்வாதி சித்திகளைப்பெற்று அவர்காட்டியவாறு சிவத்தைக்கண்டு சிவப்பிரசாதத்தைப் பெறவல்லுநராகிய பிறர் அவ்வாசாரியமூர்த்திகளைக் குருக்களன்றெனவாவது, அவரிற் றுமுயர்ந்தவரெனவாவதகங்கரித்துரைப்பரே லவராற் பூசிக்கப்படுஞ் சிவாலயங்கட்குப் போதலும், அவர் சிவதரிசனஞ் செய்விக்கத் தரிசித்தலும், அவரிடம் விபூதி பிரசாதமுதலியவற்றைப் பெறுதலுங் கூடாவன்றோ? இன்ன பலமகிமைகளையுடைய ஆதிசைவரிடம் பிராம்ஹணன் சிவதீக்ஷைபெற்ற வநந்தரமே அவன் மஹாசைவனுவான். இப்படியே பிறசாதியாரிடமுங் கொள்க. சிவதீக்ஷாவான்களாய் விடுவரே லவரும் ஸ்வஜாதியிலும், தத்தமக்குக் கீழிட்டசாதியிலு மாசாரியத்வம் வகிக்கவுரியவராவர். இவ்வுண்மைநியாயம் பற்றியே சூத்திரர்களிலாசாரியர் மடங்கள் பெருகின. ஆதிசைவர்களுக்கோ வவ்வாசாரியத்வம் சொந்தநிதி. மஹாசைவராகிய பிராம்ஹணருள் கண்ணுவ கௌதமாதிகளால் சிவநிந்தகாளாய்ப் பவித்தழிந்து போகச்சபிக்கப்பட்டமையால் ஏகாத்மவாதம், பாஞ்சராத்ரவாதம், துவைதவாத மித்தியாதி துர்மதப் பிரவிஷ்டரா யொழிந்தவர் போகப் புண்ணியபரிபாகமேலிட்ட சிறுபான்மையர்

சிவஸம்ஸ்காரிகளாய், சைவபாஷ்யகாரரானை யநுவர்த்தித்துக் கொண்டு சைவாசாரதுல்யராகி மஹாசைவராகவே பிரகாசிக்கின்றனர். அநுசைவராகிய க்ஷத்திரியரும், வைசியருங் காலபலத்தா லாசாரங்கண்மாறி யதோசிதமாய்ச் சைவசித்தியைப் பெற்றுவருகின்றனர். இவ்வுண்மை விசாரத்தால் யாவரேனும் சிவதீக்ஷாநந்தரம் பிராப்தமாவதாகிய சைவசித்தியின்றி ஆசாரியத்வம் வகிப்பது அநாதரணியமென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, சாபகிரஸ்தராய்க் கிடந்துழலும் பிராம்ஹணருள் பாஞ்சராத்திரம், மாத்துவமுதலிய மதப்பிரவிஷ்டாளாய்ப்பவித்தவர் தத்தமக்குரிய முத்திரைகளாக நெற்றிமீது வெள்ளைமண்ணும், மஞ்சட்பொடியும், கரிக்கோடும் பூசித்திரிவதாலவர் சைவ விருத்தாசார முடையாரென்பது யாவருமறிவர். அவருளொருசாராராகிய பிரச்சின்ன பௌத்தரென்றும், மாயாவாதியரென்றுமெண்ணப் படுவாராகிய ஏகாத்மவாதிகள் ஸ்மிருதியாசாரங்களைத் தழுவினராகவும், சிவோபாசனை செய்கின்றவராகவும், பஸ்மருத்ராக்ஷதாரணம்வகித்தவராகவும் போக்குக்காட்டி வாஸ்தவத்திலவையாவும் வெறும்பொய்யெனப் புலம்பித்திரியும் வஞ்சகத்தையறியுங் கூரியமதியில்லாத சாமானியர் அவர்களையே சைவபிராம்ஹணராகவும், சைவாசாரியராகவு மயங்கியழிகின்றனர். அச்சைவவேடங்களை யவர்தாங்கியதெல்லாம் வயிறுவளர்க்கவேயன்றி வேறில்லை. மங்கல பதார்த்தங்களாகிய பஸ்மருத்ராக்ஷங்களையொழிந்தால் அமங்கலத்வமேலிட்டு முண்டைகளாவராகையாலப்போது ஒருதிரணமுந் தமக்கு யாவரானுங் கிட்டாதென்பதறிந்தே வேஷமாத்திரம் சரியாய்ப்போட்டுக் கொண்டனர். இப்படிப்போட்டுக் கொண்டும், சாம்பவாக்ரேசாளிட்ட சாபத்தினுறுதியா லவருட்பலபிராகாரத்தி லாசாரம் பிராபல்யப்பட்டிருக்கின்றது. சிலர் படிவிபூதியும், பொதி ருத்ராக்ஷமுந் தாங்கினவராகி யிரவும்பகலும் ராமகிருஷ்ண வாசுதேவேத்யாதி பசுநாமபஜனைசெய்துதிரிவர். சிலர் பஸ்மருத்ராக்ஷதாரணத்துடன் வாமாசாரத்தைவகித்துக் கள்ளருந்தல், புலா

லுண்ணலித்யாதி துராசாரத்வம்பூண்டழிவர். சிலர்பஸ்மருத்ராக்ஷ தாரணத்துடன் சைவப்பழமென ரூபத்திற்காணப்பட்டு நெருங்கிப்பார்த்தால் எல்லாம் நானே, என்னைவிட்டாலொன்றுமில்லை, அஹம்பிரம்ஹம், ஜீவேசுவரஜகத்தியாவும் மிச்சை, இவ்விபூதிருத்திராக்ஷ சிவபூசையாவும் விவகாரமாத்திரமே யன்றியுண்மையில் பொய்யாமென்று பொங்கிப்புலம்புவர். இத்திறத்த சைவப்பெரியோரே யுலகமுழுதுங் கலியின் சக்தியால் பிராபல்யப்பட் டிருப்பரெனின், எப்படியோ வொருவனவராபாசங்களை யறிந்து அவரையொதுக்கி வைக்கக்கூடும்? இவ்வசம்பிரதாய சிலர் விர்த்திபெற்றமையே யன்றோ மஹாசைவர் நீங்கலானபிறசைவருந் துர்ப்போதத்துக் குள்ளாகியாம் வேதாந்திகளென வெளிப்பட்டுத்தாயேது, தந்தையேது, நானேது, நீயேது எனக்குலைத்து உலகிலழிகின்றனர்? இப்பொய்வேடப்பேய்கள் கையிலகப்பட்ட பின்னரொருவன் றப்பிப்பிழைப்பதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!! இச்சைவவேடம் பூண்டு திரியும் வஞ்சப்பேய்களை யொருவன் முதலிலாச்சிரயிக்கையிலவர்மதமுழுதுந்தெரிந்துகொண்டு, அதன்மாங்மிய முணர்ந்தா விரும்பலாகிறான்? அவனுக்குச் சுபாவமாயுண்டாயிருந்த சிவபக்திக்கேற்ப வவன்வழிபடவேண்டிய முறைப்பாட்டிற் பெரியோரைப்பேண லென்னுந்தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து விபூதியணிந்தவரெல்லாம் பெரியோரென்னும் பொதுவியல் பற்றி அவ்வஞ்ச வேடத்தாரையும் அடைவதாகிறான். இதனால், மேற்பாகுபாடுகளறிந்தபே ரப்படி மயங்காரென்பது வெளிப்படுகின்றது. இவ்வுண்மைகளெல்லாம் (சிவத்விஜோத்கர்ஷதீபிகை) என்னும் பேரால் யாமினி வெளியிடப்போகிற சத்கிரந்தவாயிலா யுணரலாமென்க.

இதுநிற்க, சிவசம்ஸ்கார ஹீனராயுள்ள ஸ்மார்த்தர் என்னும் விப்பிரவர்க்கத்துட் சிலபேர் சூத்திரருட் சிலரை மயக்கித்தாங்கள் ஆகமோக்ததீக்ஷை பிறர்க்குச்செய்யு மதிகாரமுடையாரென வஞ்சித்துத் தங்களுக்கநுஷ்டான மாகிய வச்செய்கையைப்புரிந்து வருகின்றனர். இவர் பெருவஞ்

சகரென்பதை நிரூபிப்பாம். சிவசம்ஸ்காரம் வகித்தவராயின் மஹாசைவத்வ சித்தியுண்டாமாகையா லப்போது ஸ்வஜாதியி லும், மற்றைக்கீழ்ஜாதியிலு மாசாரியத்வம் பூண்டு பிறர்க்குச் சிவதீக்ஷாதி காரியங்களைச்செய்யவுரியவராவர். அங்ஙனமல் லாதபோது தமக்குச் சித்தியாத சைவத்வம் பிறர்க்கவ ருண்டு பண்ணுவது குருடன் குருடனுக்குக்கோல்கொடுப்பதுபோ லாம். அவரோ ஸ்மிருதி ஆசாரம்வகித்தவர். ஆகமாசாரமற வே யொழிந்தவர். தமக்கு நெடுந்தூரமாகிய ஆகமாசாரத் தைப் பிறர்க்கவ ரநுக்கிரஹஞ்செய்வது குருட்டரிப்பாளன் குபேரசம்பத்தை யருளுவதுபோலாம். ஸ்மிருதியாசாரம் வகித்தவர்க்கு ஆகமாசார மடக்கமாகையால் தமக்குக்கீழிட் டவாசாரங்களை யதிகார பேதத்தாற் பிறர்க்கவரநுக்கிரகித் தல் சாலுமெனின், அப்போது பாஞ்சராத்திராசார முதலிய வற்றையுந் தாங்களாசரித் துபகரிக்குந் தன்மை விரும்பவரும். பாஞ்சராத்திரம் சுரௌதஸ்மார்த்த விருத்தமாகையா லாச ரிக்கப்படாதெனின், சிவாகமாசாரம் வைதிகமும், ஸ்மார்த்த முமாகவன்றோ கொள்ளவரும்? அங்ஙனமேல், சுரௌதஸ் மார்த்தாவிருத்தமாகிய சைவாசாரம் தங்களுக்குக் கிஞ்சித்து மநுட்டானத்துக்குவராததென்னை? சைவாசார துல்யராயுள் ள சிவவேதியரிடம் அசூயை பாராட்டிவருவதென்னை? சுரௌ தத்தி லடக்கமாகிய ஸ்மார்த்தம் சுரௌதவிரோத மாகாமை யா லாசாரத்துக்கு வந்தபடியன்றோ ஸ்மார்த்தத்தி லடக்க மாகிய சைவமும் ஸ்மார்த்த விரோதமாகாமையா லாசாரத் துக்கு வரவேண்டும்? சுருதிகளுக்கும் ஸ்மிருதிகளுக்கும் விரோதமுண்டாகில் ஸ்மிருதியைவிட்டுச்சுருதியே பற்றத்தக் கது என்றபடி ஸ்மிருதிகளுக்கும் சிவாகமங்களுக்கும் விரோத முண்டாயிருக்கிறபாகமுண்மையால் விரோதபாகங்களேயசா மஞ்சசமாயிற்றெனின், வேதாவிரோதபாக ஸ்மிருதிசம்பந்தத் தால் யாம் ஸ்மார்த்தர் என்று வெளிவருவதுபோல் ஸ்மிருத் யவிரோதபாக சிவாகம சம்பந்தத்தால் யாம் ஆகமிகாளென்று வெளிவராததென்னை? ஸ்மிருதிகளில் கொஞ்சம் விரோதமும்,

சிவாகமங்களி லதிகவிரோதமு முண்மையால் சிவாகம மசா மஞ்சஸமாயிற்றெனின், சிவாகம மதிகபாகம் விரோதப்பட்ட படியேயன்றோ பாஞ்சராத்திரமுங் கொள்ளத்தக்கது? பாஞ் சராத்திரத்தில் எல்லாம் வேதவிருத்தமென்று தள்ளக் கூடும்? பாஞ்சராத்திரமும் சுரௌதஸ்மார்த்தங்களுக்கு வெ குவாய்விரோதமாவ தறியாது அதைமுழுது மப்பிரமாண மென்பதெப்படி? ஆனபோதுசர்வாதிகார சீலத்வம்வகித்த தாங்கள் வைதிகபாகமாகிய பாஞ்சராத்திர சம்ஸ்காரம் பிறர்க் குச் செய்யத் துணியாததென்னே? அன்றியும், ஸ்மார்த்தா சாரத்துக்கு ஆகமாசாரங்கள் தணிந்தனவென்று யாவரங்கி கரித்தவர்? ஆகமிகாளாகிய சைவவைஷ்ணவர்கள் தங்களாசா ரங்களை ஸ்மார்த்தத்திற் றணிந்தனவாக வங்கீகரித்தனரா? சுரௌதத்தில் ஸ்மார்த்தமடக்கமென்றது சர்வசம்பிரதி பன் னமானபடியே யன்றோ ஸ்மார்த்தத்தில் தந்திரமடக்க மென் பதும் சர்வசம்பிரதி பன்னமாதல்வேண்டும்? எந்தச்சைவ னும், எந்தவைஷ்ணவனு மப்படி நினைக்கவுஞ் செய்யானாக வெப்படியோ ஸ்மிருதியாசாரம் ஆதிக்யத்தைப் பெறும்? கேவலம் ஆகமிகாளாகிய வவர்கொள்ளாமையா லெமக்குப் பாதகமுண்டாகாதெனின், கேவலம் ஆகமிகாளென்று லெ ன்னே? சுருதிக்கு விரோதபாகத்தையுமாகமத்தி லங்கீகரிப் பவரென வன்றோ கொள்ளவரும்? அவர்க்குந் தங்களுக் குஞ் சம்பந்தமில்லாதபோது மற்றியார்க்கோ விளித்தாங் கள் குருக்கள் தனஞ்செய்ய முயல்வது? அவிரோதபாகத் தை யனுசரித்தவர்க்கு மாத்திரமே யெனின், அவர்யாவர்? விப்பிரகோடிகளாகிய தங்களுக்கு ஸ்மிருதிகளிருப்பதா லாக மம் தமக்குக்கீழிட்டவர்களுக்கே யாசாரமாயின. கீழிட்ட வரைப் பார்க்குங்கா லவ்வாகமாசாரமுடையவர் ஆதிசைவ ராய்க் காண்டலா லவர்க்கே தாங்கள் குருக்களாதல்வேண் டும். ஆதிசைவர் ஸ்மார்த்தரை யற்பமு மதியாதவராகையா லங்கே தங்கள் குருக்கள்பட்டஞ்செல்லாது. மற்றை ஆராத் யர், ஸ்ரீவைஷ்ணவர், மாத்துவரித்திறத்தவரு மதிக்காதவரே

யாயினர். அவராசாரங்கள் கேவலம் ஒன்றிலொன்று வேறு பட்டனவாகையால். இனி க்ஷத்திரியாதி கீழிட்டவர்பால் செல்லுமெனின், அப்படிக்கெங்கு மநுபவமின்மையாலது கூடாது. அவருள், வைசியர்பாலாகுமெனின், வைசியர் பிரகிருதத்தி லிரண்டுமடங்கள் பெற்றிருக்கின்றனர். ஒன்று சட்டநாதஸ்வாமி மடமும், மற்ருென்று தர்மசிவாசாரி மடமுமாம். இவற்றுள் முன்னையது ஆதிசைவாசாரிய மூர்த்திகளைக்கொண்டதொன்ரும். பின்னையது மப்படியே சுத்த சைவமடமா யிருந்துள்ளதென்பது (தர்மசிவாசாரி) என்பதில் வந்த பட்டப்பெயரே காட்டும். சிவாசாரியர் என்பது ஆதிசைவர்க்கே யுரியபட்டமாதலால். இந்தமடம்பிற்காலத்தில் மஹாசைவராலநுவர்த்திக்கப்பட்டிருந்து பிரகிருதத்தில் கேவலம் ஸ்மார்த்தமடமா யொழிந்தது. இப்போதுள்ளவர்க்குப் பூர்வபத்ததிகளொன்றுந் தெரியாமையாலும், கும்பகோணமடாதிபதியாகிய சங்கராசாரியரால் நூதனமாகவேர்ப்படுத்தப் பட்டமையாலும், கேவலம் ஸ்மார்த்தமே வகித்திருக்கின்றனர். இங்கேயாகமமென்னும் பிரஸ்தாபத்துக்கே யிடமின்று. அன்றியும் சிஷ்யர்களாகிய வைசியர்களுக்குச் சாட்சாத்தாகப் பட்டாபிஷேகராயுள்ள மடபதியுபதேசியாமையாலும், புரோகிதரைக்கொண்டுபெயனுதிகள் செய்வித்தலாலும் கேவலம் அசங்கதாசாரமாயிற்று. அப்படிச் செய்விக்குஞ் சடங்குகளும் வைதிகமும், ஸ்மார்த்தமும் சைவமுமல்லாமல் கேவலம் பௌராணிகமாத்திரமாகவே யேனைய சாமானியசூத்திரர்க்குச் செய்விக்கு மம்மாத்திரமாக வொழிதலாலுமது பிரகிருத விசாரத்திற் கணுத்துணையுந் தங்களுக்குச் சாதகமாகாது.

பிரத்தியக்ஷத்தில் சிஷ்யர்கட்கு ஸ்மார்த்தாசாரம்பலக்கவின்றேனும் மடபதிக்கும், அவர்கூட்டத்தார்க்கும் கேவலம் ஸ்மார்த்தம் பிரகாசித்தலாலதற்கு ஆகமாசாரமோர் காலத்திலிருந் திருக்கலாமென்பது கூடாதெனின், அப்போது சிவாசாரி யென்னும் பட்ட மெடுபட்டுப்போம். அன்

றியும், அதற்காகமாசாரம் பலிஷ்டமாயிருந்ததை வேறொரு மடம் பிரத்யட்சத்திலிருந்து சாட்சிகூறுவதற்கும் விரோதப் பட்டுப்போம். அதுசைவாசார சம்பிரதிபன்னமாகாதபோது வைதிகமடமெனவே கொள்வாமெனி னப்போதுண்டாகிய பாதகத்தைச்சற்றேகாட்டுவாம். இமசேதுபரியந்தம் வைதிக ரெனத்திரியும் ஸ்மார்த்தரனைவரும் சங்கராசாரியர்க்குச்சிஷ் யரெனத்தங்களை யங்கீகரித் திருக்கின்றனர். அதனால் ஸ்மார் த்தாசாரம்வகித்த ஷை வைசியமடபதியும் சங்கராசாரியர் சிஷ்யரேயாவர். அப்படிக்கூறுவதிலவர்க்கும், அவர் சிஷ் யர்களுக்குமொப்பில்லை யாவதோடு சங்கராசாரியரை யம் மடபதியொராானொருகாலத்திலுஞ் சந்திக்க வுடன்படாரா கையா லவரைவழிபடல்முதலிய சத்காரங்களைக் கனவினு நினையாதவ ரென்பது வெளிப்படுகின்றது. ஆகவே, அவர் க்கு அடக்கமானமடமென்பதொழிந்தது. இதனாலதுஸ்மார் த்த மடமாகாமை வெளிப்பட்டது. பூர்வமரியாதைநோக்கத் தாலேயே யிப்போது சங்கரமடத்தார்க்கிவ்வைசியர் மட மடங்காமை வெளிப்பட்டதனால் பிரகிருதத்தினிகழும் ஸ்மார் த்தாசாரங்களசப்யமாக வந்தேறினவென்றே நிச்சயிக்கப்பட் டன. மேல்விசாரத்தால் சைவமடம் ஸ்மார்த்தரா லபகரிக் கப்பட்டதென்பது மாத்திரமுணரப் பட்டதேனு மவருந் தாம நுட்டிக்கற்பாலதல்லாத ஆகமாசாரத்தைத் தமதுசிஷ்யர்கட் குணர்த்திற்றிலர். தம்மாசாரத்தையே புராணரீதியால் தம் மதச்சார்பினராகிய புரோகிதரைக்கொண்டு நிகழ்த்திவருத லால் வீணுசைகொண்டு தமக்கில்லாத ஆகமாசாரத்தைப் பிறர்க்குச்செய்விக்கமுயலு மந்தபரம்பரையார்க் கதனாலு மொரு சாதகமு முண்டாகவில்லை. இனித்தாமே வைசிய ரென வேறுவகையால் வெளிப்பட்டிருக்கும் கோமுட்டிச் செட்டிகட்கு ஆகமாசாரம் அறவே கிடையாமையாலவரிடத் துந் தமக்குயாதொரு அநுகூலமுமில்லை. இனிச்சூத்திரரோ வெனின், பலமுகப்பட்டவருள் வேளாளரே சற்சூத்திரத்வம் வகித்துப் பிராபல்யராயிருத்தலா லவரடங்கலும் ஆதிசைவ

ரையே ஆசாரியர்களாக வகித்திருக்கின்றனர். அன்றியும், ஸ்வஜர்தியிலாசாரியமடங்கள் பிரபலப்பட்டிருப்பதால் அவர்க்குத்தீக்ஷாதிகாரியங்களம்மடச் சார்புகளானும் ஆசாரத்தில் வந்திருக்கின்றன. இப்படியாதியந்தமாக விசாரிக்கையில் தமக்கொரு ஆசாரமும், பிறர்க்கொரு ஆசாரமும்பாராட்டி வரும்மடபதிகள் கிடையாமையாலும், அப்படிச்செய்யப் பிரமாணமில்லாமையாலும் இவற்றிற்கு விரோதமாக வீண்பிரகடனத்தால் சீவனுர்த்தத்தை யபேக்ஷிப்பார்கோள் கேவலம் அசாமஞ்சசமாயிற்றென்க.

இதுகாறும் செய்தவிசாரத்தால் அவிரோதபாகத்தை யநுசரித்தவர்க்கேயாம் குருக்களாதல் செல்லுமென்ற பிரஸ்தாபம் சொப்பனவத்தா யொழிந்ததா லவர்செய்யப்போவதாகிய வவ்வவிரோதபாகத்தையுஞ் சற்றே பரியாலோசிப்பாம். சிவாகமத்திற்பெறப்பட்ட ஔத்திரியேத்யாதிகளென்னுஞ் சமயாதிதீக்ஷைகளே தாம்பிறர்க்குச் செய்யத்துணிவதால் அவைகளே யன்றோ தம்மவைதிகத்திலவிரோதமாதல்சாலும்? அது அவிரோதமாகையில் விரோதபாகங்கள் யாவை? சரியைகிரியை யோகஞானங்களவற்றிற் பிரதிபாதிக்கப் படுவனவன்றோ விரோதமாகும்? அவையுமவிரோதமெனின் முற்றுமவிரோதமாகிய சிவாகமம் தமக்காசாரமாகாமற்போன தென்னே? அநியாயத்தில் விரோதாவிரோதங்களவற்றி லுண்டென்று நிந்தைக்குமிடஞ் செய்ததென்னே? மேல்நியாயத்தால் சிவாகமம் விரோதபாகத்தைக் கொள்ளாதசப்பிரமாண மென வேர்ப்பட்டதால் அதைத்தமக்காசாரமாகக் கொள்ளாதது பெருந்தாழ்வென்க. சிவாகமங்கள் சிவபெருமான் சொல்லியருளினவும், ஸ்மிருதிகள் மஹரிஷிகள் சொல்லியருளினவுமாகையால் மஹரிஷிகள்கூறிய பசுவாக்கியங்களிலும் பதிவாக்கியமேயன்றோ பவிஷ்டத்தையடையும்? நல்லழகிது! ஆசாரியர்களாகிய தங்களுக்குப் பசுவாக்கியப்பிரமாணமும், சிஷ்யர்களாகிய பிறர்க்குப்பதிவாக்யப் பிரமாணமும் ஆசாரமாகுதல் ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! மேல் தங்கள் விவகாரதடஸ்தமுகத்தானே சிவா

கமம் சுருதிவிரோதமெய்தாமையும், ஸ்மிருதிகள் சுருதிவிரோ தமெய்துதலும் பெறப்பட்ட சீர்ப்பாட்டாலும் அவ்வாசாரியர் கோள் கேவலம் அசங்கதமாயிற்று. ஆசாரியர்களாகிய தாங்க ளே வேதவிருத்தரும்,சிஷ்யர்களாகிய பிறரே வேதாவிருத்தரு மாக வேர்ப்படுகையால் வேத விரோதிகளாகிய ஸ்மார்த்தரா கியதாம் வேதாவிரோதமாகிய சைவாசாரத்தைப் பிறர்க்கு எப்படி யநுட்டிக்கச்செய்தல்கூடும்? இப்படிப்பெருங் குழப் பத்துக்கிடமான பிரகடனத்திலந்நூதனுசாரியர்கள் தலையிட் டுக்கொண்ட தன்மை அவிவேகம்! அவிவேகம்!!

மேல், அவரிப்படிப் பிரவேசித்த சந்திதானியாதென விசாரிக்கில், ஜீவனமாத்திரமேயன்றி வேறுபிரயாயம் புலப் படற்பாலதன்று. இது அவர் செய்தலுபயப்பிரஷ்டத்தையே பயக்குமென்க. எங்ஙனமெனின், ஸ்மார்த்தாசாரதுல்யராகிய வன்னோர் தாம் பரமபாவனமாகக் கொள்ளாததும், அதனால் அநுஷ்டானத்தைப் பெறாததுமாகிய சைவதீக்ஷையைப் பிற ர்க்குச்செய்யுங்கா லதன் பிரயோசனம் அதைப்பெறுவார்க்குச் சித்திப்பதெங்ஙனங்கூடும்? கீழிட்ட அதிகாரிமேலிட்ட சம்ஸ் காரத்தைச்செய்வதும், அதைப் பிறரங்கீகரிப்பதும் (குட்டித் திரட்கரடியாமொருழுகக்கோன் குதித்துக், கட்டிப்புதைந்தகதையாகும்) என்றபடியன்றோ கொள்ளவரும்? தனக்குக்கைவராத பெரிய வித்தை யொன்றை யொருசாமானியன்மற்றொருவனுக்குண ர்த்துதலேயன்றோ வீண்டுவெமித்துரைக்கற்பாலது? இப்படி விசாரித்தறிவார் சிவதீக்ஷாஹீனராகிய வவரையாசிரியராக வடுத்தல் செய்யார்! செய்யார்!!

இதுநிற்க, குருக்கள் பட்டங்கட்டிக் கொள்ளவிரும்பி வெளிப்பட்ட வவ்வாசாரியரது ஸ்வமதாசாரப்படிக்கேயுண் மையை விசாரிப்பாம். அவரோ ஸ்மார்த்தர் வைதிகரெனவுஞ் சொல்லப்படுவர். அவர்சொந்தமதத்தில் சிவாகமம்பிரமாண மாகாது. அவர்க்குமூலகுருவாகிய சங்கராசாரியர் தமது ஏகா த்மவாத பாஷ்யத்தில் சிவாகமத்தை யநாதரணீயமென்று கொண்டிருப்ப துண்மையாகையால். ஆகவே, அவரையநுச

ரித்த பேர்க்கு அவ்வாசாரம் சாமஞ்சசமாவதெப்படி? தாம் கொள்ளாமல் பிறர்க்கேயதுசெய்தலால் குற்றமென்னையெனின், தம்மாசாரத்தையொழித்துப் பிறராசாரத்தை யுலகில் விர்த்திசெய்வது யுக்தமாவதெப்படி? இதனால் ஸ்வமதஹானியைத் தாமே தேடிக்கொள்வதாக வன்றோமுடியும்? இதுவரையாம்விவகரித்து வந்ததெல்லாம் பிரச்சின்னபௌத்தாளாகிய ஏகாத்மவாதிகளிலேகதேசிகளைப் பற்றியேயாகையாலவருள் பெரும்பாலாரைப் பற்றியோசிப்பாம். சூதசம்ஹிதை முதலிய நூல்களில் வைதிகரும், சைவருந்தத்தமாசாரங்களில் பிறழாமலிருக்க வேண்டுமெனவும், ஒருவர் மற்றொருவராசாரத்தையாசரிக்கப் படாதெனவும், ஒருவரையொருவர் தொடவுஞ் செய்தல்கூடாதெனவுங் கண்டோக்தியாய்க்கூறியிருக்கு நிர்ப்பந்தங்களிற்கட்டுண்ட தன்மையால் ஸ்வாசாரத்தையன்றிவேறு ஆசாரங்களைத்தாங்க ளநுட்டிக்கவாவது, பிறரையநுட்டிக்கச்செய்யவாவது ஒருபோதுஞ்செய்யார். தம்மசமயத்தையே விர்த்திக்குக்கொண்டுவருமுயற்சியன்றி வேறொன்றினையுஞ் செய்யார். தம்மபோலிவேதாந்தத்தை யுபதேசஞ் செய்வதோடு அவரவர்ஜாதி வர்நாசிரமத்துக்கிசைய ஸ்மிருதி புராணங்களை யாதரித்துத் தக்கபடியான ஆசாரங்களிற்செலுத்தி நடத்திவருவர். இப்படிச்செய்வதில் யாதோராட்சேபமுமொருவராலுஞ் செய்யவிடமின்று. இப்படிக்கன்றி ஸ்மார்த்தாசாரியானவன் தனக்கில்லாத சைவாசாரத்தை மற்றொருவனுக்குபதேசிப்பதற்குப் பிரமாணம்யாதென்பதையன்றோ முன்னர்ப் பரியாலோசிக்க வேண்டும்? ஒருபிரமாணமுமில்லையென்பதை யீண்டுவெளிப்படுத்துவாம்.

கிரணாகமத்தில், "దీక్షాహీనాస్తు యే విప్రాః న త్వాచార్యా భవంతి తే। చతుర్ణామపి వర్ణానాం శివసంస్కారకర్మణి" என்னும் வசனத்தால் தீக்ஷாஹீனராயுள்ள பிராம்ஹணர்கள் நாலுவர்ணத்திலும் சிவதீக்ஷைசெய்யுமாசாரிய ராகமாட்டார்களென்று பெறப்பட்டது. அன்றியும், అదీక్షితేన విప్రేణ దీక్షితో యది మానవః। మంత్రసిద్ధిః కుతస్తస్యాస్తి। సా దీక్షా నిష్ఫలా భవేత్" என்னும் வசனத்

தால் தீக்ஷையில்லாத பிராம்ஹணனிடத்தில் எவன் தீக்ஷிக்கப்படுகிருனோ வவனுக்கு மந்திரசித்தியுண்டாகாது, அவன் பெறுந்தீக்ஷை வியர்த்தமாம் என்று பெறப்பட்டது. இந்தவாக்கியங்களால் சைவதீக்ஷாஹீனனுகிய ஸ்மார்த்தன் தனக்கில்லாத சிவதீக்ஷையைப்பிறர்க்குச்செய்தல் கூடுமா? கூடாதா? என்னுஞ் சங்கை பரிஷ்கரிக்கப்பட்டதோடு அவனிடம் சிவதீக்ஷைபெறுவானது தாழ்வும் வெளிப்பட்டது. இன்னபல பிரமாணங்கள் சிவாகமத்திலுள வென்பதை யாராயு மதிகாரமின்மையாலன்றோ விப்படி விழிக்கவிடமுண்டாயிற்று? இனிச்சிவதீக்ஷாதிகளை யநுக்கிரகிக்கு மதிகாரிகள் யாவரென விசாரிக்கில், "ఆదిశైవకులేజాతాః శ్రేష్ఠాస్స్యుః స్థాపనాదిషు। దీక్షాయాంస ర్వమర్త్యానాం ప్రతిష్ఠాయామథోత్సవే। స్నపనే ప్రోక్షణే చైవ ప్రాయశ్చిత్తాభిషేచనే। వ్యాఖ్యానాదౌ చశస్తాస్స్యుః స్వార్థే వా పరార్థకే" என்னுங் காமிகவசன பரியாலோசனையால் ஆதிசைவகுலத்திலுதித்த பிராம்ஹணர்கள் ஸ்தாபனுதிகாரியங்களில் சிரேஷ்டராகின்றன ரெனவும், சர்வவர்நத்தாருக்கும் சிவதீக்ஷையாலநுக்கிரகிப்பதிலும், பிரதிஷ்டை, உச்சவம், ஸ்நபனம், ஸம்புரோக்ஷணம், பிராயச்சித்தம், அபிஷேக மித்தியாதிகளை நடத்துவதிலும், வியாக்கியானரூபமாகச் சைவதர்மங்களைப்பிரவசனஞ்செய்வதிலும் ஸ்வார்த்த பரார்த்தங்களி லதிகாரிகளாய்ப் பவிப்பரெனவும் வெளிப்படுமுண்மையே போதுமான நிதரிசனமாம். இந்த வசனத்தால், சர்வாதிகாரம்வகித்த ஆதிசைவவேதியரே பிராம்ஹணுதி சாதுர்வர்நத்தாருக்கும் அக்கிரகண்யரான பரமாசாரிய மூர்த்திகளாயின ரென்பது வெளிப்பட்டது. இப்படிக் கண்டோக்தியாய்க்கூறும் பிரமாணதரிசநாநந்தரமும் அதீக்ஷிதராயுள்ள ஸ்மார்த்தர் தாமுஞ்சிவதீக்ஷைசெய்யவதிகாரமுண்டெனவுரைக்க நாவெழுமா? (ஆதிமறையோதியதன் பயனொன்றும்மறியா, வேதியர்சொன்மெய்யென்று மேவாதே) என்னும்பிரமாணம் பொய்யாது நிலைபெறுந்தன்மை யுண்மையால், துரபிமான மேலீட்டால் சிலவாக்கியங்களுக்கு அபார்த்தஞ் செய்துகொண்டு அவர் தலையெடுக்கப்பார்க்கின்றனர்.

அதைமுன் விளக்கிப் பின்னரவ் வாபாசத்தையுங் களைந்தெறிவாம்.

காரணாகமத்தில், "శివేనదీక్షితశ్చైవ శివబ్రాహ్మణవుచ్యతే। ఆదిశైవేనకర్తవ్యంప్రతిష్ఠాద్యర్చనాదికం। అన్యథాకారయేద్యస్తు అభిచారాయచ్చైవహి" என்னும் வசனபரியாலோசனையில் சிவபெருமானால் தீக்ஷைசெய்யப்பட்டவர்கள் சிவப்பிராம்ஹணராகச் சொல்லப்படுகின்றனர். (சிவேநதீக்ஷித:) என்பதற்குச் சிவபூசை அர்த்தம். சிவபூசையாவது பிரதிஷ்டாதி அர்ச்சனாந்தம். (அந்யதா) என்றதற்கு இதுதவிர அன்னியர்களுக்கு உபதேசமாவது, இன்னும் வேறே சிவவிஷயமான காரியங்களாவது பண்ணினால், அது பண்ணுகிறவனையும், பண்ணிக்கொள்ளுகிற எஜமானனையுங் கொன்றுவிடும் என்று பொருள் விரித்து ஆருமில்லாதவூரில் அசுவமேதஞ் செய்யப்பார்க்கின்றனர். அசுவமேதம் சாமாநிய மல்லவே! இடிக்கும் புடைக்கும், உதைக்குங் குத்துக்கும் எல்லாந் தப்பியன்றோ ஜயம்பெற்று நிறைவேற்றத்தக்கது? அதைப் பேடிகளெல்லாஞ் செய்யமுடியுமா? சுத்தவீரனுக்கல்லவோ அது அழகுபெறும்? இங்ஙனமாக, மேலபார்த்தத்தால் வெளிப்பட்ட பண்டிதசிரோமணிக ளிவ்வசட்டுப்பொருளை யெந்தச்சதஸில் நிலைபெறுத்தவல்லார்? (சிவேந தீக்ஷித:) என்றால் சிவபூசை அர்த்தம் என்றபோதிலும் பயமில்லை. (சிவேந) என்பது சிவனாலென்று பெறப்பட்டதனால் சிவனா லநுக்கிரகிக்கப்பட்ட சிவபூசையென்றே பொருளுண்டாகிச் சிவதீக்ஷையில் விரோதம்பயவாது. இவ்வுண்மையைத் தமது அறியாமையால் மறைக்கத்தொடங்கினது அக்கினியை வைக்கோலான் மூடிவைத்ததுபோலவேயாம். வைக்கோலைத் தகித்துவிட்டு அக்கினிமேலெழும்பிப் பிரகாசிக்குமாபோலன்றோ வவரறியாமைஹதமாகி யுண்மைவெளியாயிட்டு? இனி, அந்யதாவென்றதனால் அந்நியர்களுக்கு உபதேசமாவது, வேறு எந்தக்காரியமாவது செய்யக்கூடாமையையுணர்த்திற்றென்றெழுந்த வாபாசத்தையுநிரோதிப்பாம். அவர் மார்ஜால ஞானமுடையாராகையா லதற்கேற்பவே யீண்டும் பொருள் விரித்

தனர். மார்ஜாலம் தான் கண்ணைமூடிக்கொண்டதனால் பிர பஞ்சமேயில்லை யென்று கொள்வதுபோலவேயன்றோ பிரப ஞ்சமேயில்லை, எனதஞ்ஞானமேமெய்யென்று அவர் அஹம் பிரம்ஹஞானம்பேசித்திரிகின்றனர்? அப்பாழ்மதத்தையேயவ லம்பித்தவராகையா லீண்டுமதற்குநிர்விரோதமாய்த் தமது அஞ்ஞானவுரையையே நாட்டவெழுந்தனர். பண்டிதராயுள்ள பேரிங்கே யிருக்கமாட்டார்களென்பதுகருதிப்போலும். மேலி டங்களில் யாம் காட்டியகிரணம், காமிகமுதலிய சிவாகமவச னங்களால் ஆதிசைவருற்பத்தியும், அவர்க்குண்டாகிய வேற்ற மும், அவர் பிறர்க்குச் செய்தற்பாலனவாகிய சமஸ்காராதிக ளும், அவர்பாலநுக்கிரகத்தையடைதற்பாலாராகிய வதிகாரி கள் தன்மையுஞ் செவ்வனே பெறப்பட்டமையாலிங்கே (அந் யதா)என்ற சொல்லுக்குப் பிறர்க்குச் சிவதீக்ஷைசெய்யும் யோ க்யதையைப் பெறுரென்று கூறுமபார்த்தம் எப்படித்தலையெ டுக்கும்? (அந்யதா) என்னுஞ்சொல் உண்மையிற் பயக்கும்பொ ருள்தான் யாதெனில், ஆதிசைவர்களுக்குக்கர்த்தவ்யமாகிய பிரதிஷ்டை யர்ச்சனை முதலியவற்றை அவர் நீங்கலாக அந்நி யர் செய்யப்புகின், கேட்டையுண்டுபண்ணுமென்பதே மே லோர்கருத்தாம். என்றதனால், சிவத்விஜரல்லாதமஹாசைவர் முதலாயினோர் பரார்த்தபூஜைக்கு அதிகாரிகளல்லரென்பது வெளிப்பட்டது. சிவதீக்ஷையுடைய மஹாசைவரே யோக்ய ரல்லாதபோது தீக்ஷாவர்ஜிதாளாயுள்ளசாமானிய விப்பிரர்க்கு என்னயோக்யதையுண்டாம்? ஆதிசைவருள்ளும் சிவபெருமா ஞலுண்டாகிய தீக்ஷாநந்தர மேயன்றோ பூஜார்ஹத்வம்வெ ளிப்பட்டது? இங்ஙனமறியாத பேதையர் சிலகோயில்களில் சைவதீக்ஷாஹீனராகவேயிருந்துகொண்டு பூஜிக்கின்றனராகை யால் அவரையேமேல்காட்டியவசனம்பாதிக்குமென்க. இவ் வுண்மை "பேர்கொண்டபார்ப்பான் பிரான்றனையர்ச்சித்தாற், போர் கொண்டவேந்தர்க்குப்பொல்லாவியாதியாம், பார்கொண்டநாட்டுக்குப் பஞ்சமுமாமென்றே, யேர்கொண்டநந்தியெனக்குரைத்தானே" என் னுந் திருமந்திரத்தானும் வெளிப்படுமென்க. தம்மோடொத்

தவதீக்ஷிதர்களையே நிந்தைகூறு மிவ்வாகம வசனத்தை யப் பண்டித சிரோமணியாராதரித்தது அவரையே தெருவில் விட்டதென்க.

இதுநிற்க, "అచినోతిచశాస్త్రాణి అన్యానాచారయత్యసౌ।స్వయమాచరతేయస్మాత్తస్మాదాచార్యవుచ్యతే" என்னும் வாக்கியத்துக்குச்சாஸ்திரங்களையாராய்ந்து தாமுமாசரித்து, அந்நியர்களையு மாசரிக்கச்செய்யுமவர்கள் ஆசாரியர்களென்று சொல்லப்படுவர் என்றுபொருள்கூறி, இதற்குமேல் சாஸ்திரமென்றால் வேதமெனவும், அதனால் சாஸ்திராசரணஞ் செய்தலென்பது பிராம்ஹண ஜாதியிற்பிறந்து காலத்தி லுபநயநம், வேதாத்யயனம், வேதாந்தவிசாரணைகளையடைந்து அவற்றுட்பெறப்படுங் கன்மங்களைச்செய்து பரமேசுவரார்ப்பணஞ் செய்தன்முதலியனவே யெனவும் வியாக்கியானஞ்செய்து கொண்டனர். இப்படிப் பொருள்விரித்ததால் வேதாதிகாரமில்லாதவர்க்கு ஆசாரியத்வம் சித்திக்காமையால், வேதத்திலநதிகாரிகளாகிய சூத்திராதியர்க்கு ஆசாரியத்வமில்லை யென்பதுமாத்திரம் பெறப்படுமேயன்றி சிவப்பிராம்ஹணரை மறுப்பதற்குண்டாகிய சாதகம் யாது? நிசுவாசாகமத்தில், "జ్ఞానపాదపరిజ్ఞానీ షడంగశ్రుతివిద్గురుః । క్రియాపాదేషుకుశలః విద్యాపాదార్థబోధకః।యోగపాదకృతాభ్యాసః చర్యాపాదానువర్తకః । శివశాస్త్రపరోనిత్యం శివపూజాగ్నితత్పరః" என்னும் வசனத்தால் நாலுவேதம் ஆறு அங்கங்களை யறிந்தவராயும், ஞானபாதங்களை நன்கு போதிப்பவராயும், கிரியாபாதத்தில் சமர்த்தராயும், யோகபாதத்திலப்பியாசமுள்ளவராயும், சரியாபாதப்பிரகாரம் நடத்தையுள்ளவராயும், சிவசாஸ்திரமாகிய சிவாகமத்தில் விசேஷபரிசயமுள்ளவராயும் சிவபூஜை சிவாக்னியிவைகளைத்தப்பாமல் நடத்துகின்றவராயுமுள்ளவரே ஆசாரியராவரென்று பெறப்பட்டது.

இன்னலட்சணங்கள் ஆதிசைவரிடத்தன்றியந்யத்ராகிரகிப்பதுகூடாது. தீக்ஷையில்லாத சமானியவிப்பிரர் முதலினோரிதிலாசைவைப்பது செரிக்காதாகையாலிவ்வுண்மையறி

யால் அதீக்ஷிதர்க்கும் ஆசாரியத்வமுண்டென்று சொப்பனங் காண்பதும், மேல்சாஸ்திரம் என்பதற்கு ஹேயப்பொருள் கூறித் தமக்கு ஆசாரியத்வம் சமர்த்தித்துக் கொள்வதும் செல்லாது. தீக்ஷையில்லாதசாமானிய விப்பிரனுக்கும், தீக்ஷையில்லாத சூத்திரனுக்கும் சைவசித்தியில்லாமையா லிருவருஞ்சமானரே யாயினர். மண்பாண்டத்தோடொத்தவேதத்தில் சூத்திருக்கு அதிகாரமில்லாவிடினும் பொன்பாண்ட மனைய சிவாகமத்தில் சர்வத்திராவதிகாரமுண்டானதன்மையால் ஆதிசைவர்முதல் எல்லாச்சாதியாருந் தத்தஞ்சாதியிலுந் தமக்குக்கீழிட்ட சாதியிலும் ஆசாரியத்வம் வகிக்கவுரியராவரென்பது நிச்சயம். இதனால், சாஸ்திரமென்றால்வேதம் என்று விபரீதப்பொருள்கொண்டது பிழையாகிச்சிவாகமநூல் என்றே மேதாவியர்பொருள்கூறுவர். அன்றியும், சாஸ்திரமென்பது வேதம், சிவாகமம், புராணமுதலிய எல்லாநூலுக்கும் பொதுவானேயமையும்பெயராகவும் பண்டிதர் கூறுகிற்பர். இன்னும், சிவாகமம் வேதமென்னும் பெயர் தாங்க லுண்மையால் சிவாகமாப்யாசஞ் செய்பவரெல்லாமும் வேதாப்யாசிகளென்றுஞ் சொல்லப்படுவர். இவ்வுண்மையை யறியாமல் சாஸ்திரம் சாமானியவிப்பிரனுக்கேயுண்டென்று கூறவந்தது சண்டமாருதத்திற்பட்ட பஞ்சாயிற்றெனவறிக. சூத்திரர்க்கும் ஆசாரியத்வமுண்டென்றுகூறும் வாக்கியங்களைப் பின்னரெழுதுவாம்.

மேல்விசாரித்துத் தெளிவுபெறக்காட்டிய நியாயங்களால் சாமானியவிப்பிரரிடம் ஆசாரியத்வம் சித்திக்காமைவெளிப்பட்டதால் சதாசாரியர்களாயுள்ளபேரிவரென்பதைப் பிரமாணபூர்வகமாயீண்டு விவகரிப்பாம். காரணாகமத்தில், "శివేన స్థాపితశ్శైవః శైవేనస్థాపితశ్శివః । శివశ్శైవవిశుద్ధాత్మా సశివబ్రాహ్మణో గురుః" என்னும் வசனத்தால் சிவாகமம் சிவபெருமானால் தாபிக்கப்பட்டது. சிவபெருமான் சிவாகமத்தால் தாபிக்கப்பட்டனர். சிவபெருமானாலுஞ் சிவாகமத்தாலுஞ் சுத்தாத்மாக்களாயுள்ள சிவப்பிராம்ஹணரென்னுஞ் சைவாசாரியர் தாபிக்கப்பட்டனர் என்றுபெறப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தால் ஆசாரிய

ரின்றாதல் வேண்டுமென்பது வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மையுணர்ந்தபேர்க்கே "బ్రాహ్మణస్సర్వజాతీనాం సదానుగ్రహకాః స్మృతాః" என்னும் சிவாகமவசனத்தி னுண்மைப்பொருள்விளங்குமென்க. இந்தவாக்கியத்தில்சாமானியவிப்பிரனைக்கிரகித்து அவன் றனதுவைதிகபத்ததியின்படியே வுபநயனாநந்தரம்சப்தகோடி மஹாமந்திராப்யாசியாகிப் பின்னே அக்நிஷ்டோமாதி யாகங்களிலத்வர்யுவாயிருந்து எஜமானனை மந்திர தீக்ஷைபண்ணுவதற்கு யோக்யனாகிறானென்று கொண்டதனால் சிவாகமத்திற்பெறப்படுஞ் சமயாதிதீக்ஷைகளைச் செய்யுமதிகாரம் பெறுதலுக் குண்டாகிய சாதகம்யாது? வைதிகாசாரியாயுள்ளவன் றன்னாசாரத்தைப் பிறனுக்குச்செய்வதில் சிவாகமம் விரோதியாதென்க. அன்றியும், சிவப்பிராம்ஹணர் எப்படித்தமக்குக் கீழிட்டவிப்பிரன் முதலியசாதிகளில் தீக்ஷாநுக்கிரகஞ் செய்யவதிகாரம் பெற்றிருக்கின்றனரோ வப்படியே விப்பிரருஞ் சிவதீக்ஷாநந்தரம் தம்மிற்றாழ்ந்தஜாதியார்க்கும், தமதுஜாதியார்க்குமாசாரியராவதிற்றாழ்வில்லை யாகையா லவரிடமும் மேல்வாக்கியம் பிரயோஜனப்படுமென்க. சந்தானசம்ஹிதையில், "అదౌ సదాశివేనైవ దీక్షితాస్త్వాదిశైవకాః । ఆదిశైవాస్తు విజ్ఞేయా సర్వానుగ్రహకాః స్మృతాః" என்னும் வசனத்தால் ஆதிகாலத்தில் சதாசிவமூர்த்தியால் தீக்ஷை செய்யப்பட்டவர்கள் ஆதிசைவரெனவும், அவர்கள் சகலவர்ணத்தாருக்கும் தீக்ஷாநுக்கிரகஞ் செய்ய வதிகாரம்பெற்றவராவரெனவும் பெறப்பட்டது. இதில் சாமானியவிப்பிரனு மடங்கலா விதற்குமுன் கூறிய சிவாகமவசனமுமிக்கருத்திலே தானே பரிவசானம் பெறுமென்க. (சர்வாநுக்ரஹகா:) என்பது விப்பிரர் நீங்கலான மற்றைச் சாதியாரையேபற்றுமெனக்கூறுவரே லவர்க்குச் சமாதானங்கூறுவாம். "ఊర్ధ్వవక్త్రోద్భవావిప్రాః ఆదిశైవాః ప్రకీర్తితాః । విప్రాస్తుభక్తాయే తేషాం పూజాకార్యాన్యధానహి" என்னும் சுவாயம்புவவசனத்தால் சிவபெருமானுடையவூர்த்துவமுகத்திற்பிறந்தவர் ஆதிசைவர்கள், அவர்களுக்குப் பக்தாளாயுள்ள விப்பிரர் பூஜிக்கப்படுவர், அல்லாதபோ ரபூஜ்யராய்ப் பவிப்பர் என்றுபெறப்பட்

டது. இதில் விப்பிரனைத்தனியேகூறி சிவப்பிராம்ஹணனிடத்தில் அநுக்ரஹத்தை யடையும்பக்தனுக விதந்திருத்தலால் ஆதிசைவரிடத்தில் விப்பிரனுக்குச் சிஷ்யத்வமுண்டாகாதென்னும் குத்ஸிதவாதம் நசித்ததெனவறிக.

இவ்வுண்மைகளையறியும் புண்ணியமின்றித் தமக்குபயுக்தமல்லாதபிரமாணங்களி லெல்லாந்தலையிட்டுக் கொண்டு அவர்விழிப்பதென்னையோ வறியேம். “శైవాస్సప్తవిధా జ్ఞేయాః తేషాభేదంశృణుష్వథ । అనాదిశైవః ప్రథమః ఆదిశైవోద్వితీయ్యకః।తృతీయస్తుమహాశైవః చతుర్థశ్చానుశైవకః । పంచమోవాంతరశ్శైవః షష్ఠః ప్రవరవుచ్యతే । సప్తమశ్చాన్యశైవశ్చ శైవానాంభేదయీరితః । అనాదిశైవస్సశివః ఆదిశైవశ్శివద్విజః । విప్రాశ్చైవమహాశైవాః క్షత్రియోవైశ్య ఏవచ । అనుశైవస్సమాఖ్యాతః శూద్రాశ్చైవాంతరాస్మృతాః।సవర్ణాం బష్ఠమధ్యస్థః కులాలఃప్రవరస్మృతాః। పారదశ్చైవసంప్రోక్తః అన్యశైవమథోచ్యతే। ఇతోన్యజాతయోయాస్తు అన్యశైవాస్తుతాస్మృతాః” என்னும்வீரதந்திரவசனத்தால் சைவர் ஏழுபிரிவினராவரெனவும், அவருள், முதலநாதிசைவரெனவும், இரண்டாவது ஆதிசைவரெனவும், மூன்ருவது மஹாசைவரெனவும், நாலாவது அநுசைவரெனவும், ஐந்தாவது அவாந்தரசைவரெனவும்; ஆருவது பிரவரசைவரெனவும், ஏழாவது அந்யசைவரெனவும் சொல்லப்படுவரெனவும், அவர்களில், அநாதிசைவர் சிவபெருமானும், ஆதிசைவர் சிவத்விஜரும், மஹாசைவர் பிராம்ஹணரும், அநுசைவர் க்ஷத்திரியர் வைசியரும், அவாந்தரசைவர் சூத்திரரும், சவர்ணும்பஷ்டமத்யஸ்தகுலாலர்கள் பிரவரசைவரும், அந்யஜாதியார் அந்யசைவரு மாவரெனவும் பெறப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தில்முதலிரண்டாவது மூன்ருவதென்னுமிலக்கங்களிட்டு வரிசைக்கிரமத்தைச்சொல்லுகையா லிதிற்சொல்லப்பட்டவர் முறையேயொருவரி லொருவர் தாழ்ந்தவரென்பது சொல்லாமேயமையும். அநாதிசைவருக்கு ஆதிசைவர் தாழ்ந்தபடியே ஆதிசைவருக்குமஹாசைவர் தாழ்ந்தவராதல் வெளிப்பட்ட தறியாதுதீக்ஷாஹீனத்திஞல் அந்யசைவ

ரினுங் கடையாய சாமானியவிப்பிரர் ஆதிசைவரிற் ருழுயர்ந் தவராகச் சொப்பனங்கண்டிந்தவாக்கியத்தைத் தமக் குப காரமாக வெடுத்தாள்வதிலுண்டாகிய பயன்யாது? "లక్షాధ్యాయీ గురుశ్రేష్ఠః భుక్తిముక్తిఫలప్రదః । మధ్యమస్తుతదర్ధజ్ఞః తత్పాదజ్ఞోధమోభవేత్ । జ్ఞానయోగక్రియాచర్యా సమ్యగాచరయేత్తుయః । సవైఆచార్యయిత్యుక్తః సర్వభూతహితాయవై" என்னும் வசனத் தால் சிவாகமத்தில் இலட்சங்கிரந்தம் அத்யயனஞ் செய் தவன் குருச்சிரேஷ்டனுவனெனவும், அவன் புக்தி முக்தி பலன்கலைக் கொடுப்பானெனவும், அதிற்பாதி அத்யயனம் பண்ணினவன் மத்திம குருவெனவும், அதிற்பாதி யத்ய யனம் பண்ணினவன் அதமகுருவெனவும், ஆகையால் ஞா னயோகக்கிரியையாதிகளை யுடையவனே ஆசாரியனுவனென வும், அவனே சகலபிராணிகோடிகளுக்கும் ஹிதத்தைச் செ ய்கின்றவனெனவும் பெறப்பட்டது. இந்தவசனத்தாற் பெறப் பட்ட சாதகம் சைவாசாரியர்க்கே சர்வசம்பிரதிபன்னமாக விதனையும் அதீக்ஷிதவிப்பிரர் தமக்குபகாரமாக யோசித்தல் சர்வாசங்கதமாம். இவ்வுண்மைக்கருத்தே (ஞானயோகக்கிரி யை சரியைநாலு நாதன்றண்பணி ஞானிநாலினுக்குமுரியன்) என்று சிவஞான சித்தியாரிலும் வெளிப்பட்டவாறறிக. இப்படியசங்ய சாதகமான பிரமாணங்களிலெல்லாம் வந்து வீழ்ந்து விளக் கில்விழுந்து மாயும் விட்டிற்பூச்சியென்னத்தாழ்வு தேடிக்கொ ள்வதென்னை? கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசையா? சைவ த்துக்கும் ஆசை அசைவத்துக்கும் ஆசையென்றுலெப்படிக் கூடும்? சைவராகவேண்டின், சிவதீக்ஷையாலன்றி அது சித்தி யாமையா லச்சிவதீக்ஷாநுக்ரஹாதி காரிகளாகிய சிவாசாரியர் மகிமைகளை யின்னும் பிரவசனிப்பாம்.

காமிகத்தில், "సృష్ట్యనంతరకాలేషు దీక్షితాః కౌశికాదయః । శివేనతత్కులోద్భూతాస్యుః శైవాస్సంతానకాద్విజాః" என்னும் வசனத் தால் சிவபெருமானுல் கௌசிகர்முதலிய மஹரிஷிகள் சிரு ட்டிக்கப்பட்ட வநந்தரம் அவரால் தீக்ஷை செய்யப்பட்டார்

கள். அவர்கள்குலத்திலுண்டானவர்கள் சந்தானகிரமத்தில்வந்த ஆதிசைவரென்னப்படுவர் என்று பெறப்பட்டது. இந்தவசனத்தால் ஆதிசைவருற்பத்தியும், அவர்யாரால் தீக்ஷிக்கப்பட்டாரென்பதும்வெளிப்பட்டது. மேல் கௌசிகாதிகளென்று சொன்னவிவரணத்தைப்பின்வசனத்தால் விளக்குவாம். “కౌశికః కాశ్యపశ్చైవ భరద్వాజో౽త్రిరేవచ । గౌతమశ్చేతిపంచైతే పంచవక్త్రేణదీక్షితాః । తేషాంకులేసముద్భూతాః ఆదిశైవాఃప్రకీర్తితాః” என்னும் வசனத்தால் கௌசிகர், காசிபர், பரத்வாஜர், அத்திரி, கௌதமர் என்னும் பஞ்சரிஷிகள் சதாசிவமூர்த்தியினது பஞ்சமுகங்களால் தீக்ஷிக்கப்பட்டார்களெனவும், அவர்கள் குலத்தில் வந்தவர்களே ஆதிசைவரெனவும் பெறப்பட்டது. இவ்விரண்டு வசனங்களாலும் சிவசம்ஸ்கார முடையராந்தன்மை ஆதிசைவரிடத்தில் ஜந்மத்திலேதானே யோசிக்கப்படுகையால் சம்ஸ்காரவர்ஜிதாளாயுள்ள சாமானியபிராம்ஹணர் அப்பரமைகநிஷ்டாளாயுள்ள சிவத்விஜருக்குமுன்ருமுயர்ந்தவரென்றெப்படித் தலைநீட்டக்கூடும்? இவ்வாசாரியமூர்த்திகள் சர்வாநுக்ரஹத்வம் பெற்றவரென்பது தோன்ற மடபதிகளாக வர்த்தித்தாரென்பதை யீண்டுப்பிரவசனிப்பாம். “తథామంథానకాళీశ మభితశ్చచతుర్మఠాః। అమర్దకీగోళకీతి తథాపుష్పగిరీతిచ। రణభద్రంచచత్వారః మఠానామధినాయకాః” என்னும் வசனத்தால் மந்தானகாளீசம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் நான்கு திக்குகளிலும் ஆமர்த்தகி, கோளகி, புஷ்பகிரி, ரணபத்திரம் என்னும் பெயர்களால் பிரகாசிக்கும் நாலுமடங்களுக்கும் நாயகர்களாக ஆதிசைவர்களெழுந்தருளி யிருக்கின்றன ரென்று பெறப்பட்டது. இப்படி ஜகதாசாரிய மூர்த்திகளாய் விளங்கும் ஸத்பிராம்ஹண சிலராகிய ஆதிசைவர் மகிமையை ஸ்காந்தம், சங்கரஸம்ஹிதை, உபதேசகாண்டத்திற்கூறியபடியுமீண்டுப்பிரகடனஞ்செய்வாம். ஓராசனது குமாரர் நால்வர் விவாகஞ்செய்துகொண்டு தங்களூருக்குச் சமீபத்தில் வரும்போது, மார்க்கத்தில் விசுவாமித்திரர் சாபத்தால் கண்ணிழந்தவராகி வருந்திநின்றனர். அப்போது அகஸ்தியபகவானவர்களுக்குமுன்ருேன்றுதலு மவர்பாதங்க

ளில் வணங்கித் தங்களுக்கு நேரிட்டகுறையை யவ்வரசபுத்திரர் விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டனர். அதற்கு அகஸ்தியபகவான் அவர்களைப்பார்த்து எதிரில்வந்து கொண்டிருக்கிற வொருபிராம்ஹணரைச்சுட்டி இதோவருகின்றவர் . அமிர்தேசுவரரைப்பூசிக்கும் ஆதிசைவர், இவராலுங்களுக்குண்டாகிய குறைநிவிர்த்திபெறுமென்று சொல்லிவிட்டு அந்த ஆதிசைவபிராம்ஹணரைப்பார்த்து விண்ணப்பஞ்செய்கின்றார். "త్వంహి లోకగురుఃపుష్పగిరిసంతానజో మహాన్।శిష్యానంగీకురుక్షిప్రం యేతానపిసు దుఃఖితాన్ । భవతారాధితంశంభుమమృతేశమఘాపహం। సేవయిత్వాస్య సవిధే పరిచర్యాంచకల్పయ।యథాభవేయురేతేవైసుఖినోదుఃఖసాగరాత్ । తథాత్వంకృపయావిద్వన్ కురులోకగురుయతః" என்னும் வசனத்தால் தேவரீர் லோககுருவாயுள்ளவர், புஷ்பகிரி சந்தானத்திலெழுந்தருளியவர், மஹானுயுள்ளவர், துக்கத்தையடைந்திருக்கின்ற விவர்களைச்சிஷ்யர்களாக வங்கீகரித்தருளல்வேண்டும், சகலபாபங்களையு நிவிர்த்திசெய்கின்றதேவரீரா லாராதிக்கப்படுகின்ற அமிர்தேசுவரரைச் சேவிக்கச்செய்து பரிசாரகம் புரியும்படி யங்கீகரித்தருள்வீராக, எப்போது இவர்கள் துக்கசாகரத்தினின்றும் விடுபடுவார்களோ அதுபரியந்தம் அவர்களிடங்கருணைபுரிந்தருள்வீராக, தேவரீர் லோககுருவாகையாலிதுசெய்தருளலும்முடையகடைமையாம் என்று கூறினதாகப்பெறப்பட்டது.

இப்படி யின்னு மநந்த பிரமாணங்களால் தாபிக்கப்படற்பாலதாகும் யோக்யதா விசிஷ்டம்வகிக்கும் ஆதிசைவரைச் சாமானியபிராம்ஹணர் பழிகூறுவது குருவுக்கு நாமம் போடமுயலுங்குண்டகராதலையே காட்டுமென்க. இவ்வுண்மையிலசூசைமேலிட்டபேர் சிவத்விஜரையே குண்டகர்கோளகர்களாகக் கூறித் திரிவர். எங்ஙனமெனின், பிராம்ஹணனுக்கும், கன்னிகழியாத பிராம்ஹணனுக்கும், கன்னிகழியாத பிராம்ஹணப்பெண்ணுக்கும்பிறந்தவரேசிவத்விஜரெனவும், கன்னிகைவயிற்றிற் பிறந்த காரணம்பற்றியே அவரைநூல்கள்கானீ

னர், அல்லது கன்னிஜாதரென்னும் பேரால் நிஷித்தங்கூறு மெனவும் புலம்புவதேயாம். இப்படிப்பழித்துத்திரியும் பார்ப் பனக் கூட்டத்தாரை யோசிக்கில் சக்கிலியர், வண்ணார், பறை யர் முதலினோர் குலத்திலும், கழுதை, நாய், நரி, மான், குரு வி முதலிய பசுபட்சிகள்வயிற்றிலு முதித்தவராகவே சிலநூ ல்கள் கூறுவதா லிதைப்பரிகரித்துக் கொண்டாலன்றோ வவ ரேற்றுஞ் சைவாசாரிய தூஷணம் யோசிக்கற்பாலதாம்? இன் னுஞ் சிவத்விஜர்வீட்டில் யாம் ஜலமும் பரிசியோமாகையா லவரெம்மி லுயர்வ தெப்படி யெனச் சில மூர்க்கப்பிணங்கள் விஸ்தாரம் பேசும். இது கம்மாளருங் கன்னிடையரும் விப்பி ரர் மனையிற் சலபானஞ் செய்யாமைகொண்டு தம்மை யவரி னு மிக்காரென விறுமாந்துரைத்தல்போல்வதேயாம். வைசிய ராகிய செட்டிகண்மனையிலும், விசுவகுலதிலகராகிய கம்மா ளர் மனையிலுந் தாழ்மக்களாகிய வண்ணார், அம்பஷ்டர் முத லினோ ரன்னபானதிகளை யங்கீகரிப்பதில்லையென்னும் வழக் குப்பேசி வண்ணார் முதலினோரையே யுயர்குலத்தவராகக் கொள்வதுமன்றோ விதற்கு நிதரிசனமாம்? இப்படிப்பலவுள வற்றை விரிவஞ்சிவிடுத்தாம்.

தீக்ஷவகித்தவராகிய சூத்திரர்களே சாமானிய பிராம் ஹணர் வீட்டில் ஜலபானஞ்செய்யாராயின், ஜந்மத்தினாலேயே சம்ஸ்காரபராளாய் விளங்கும் ஆதிசைவர் ஷை சாமானிய விப் பிரர்களை யெவ்வளவின் மதிப்பர்? இதையறியாது சாமானிய பிராம்ஹணர் சிவத்விஜருட னன்னபானதிகளைக் கிரகியாரெ ன்ப தென்னமடமை? சஜாதியும், சகோத்திரமும் வகித்தவரா கிய ஸ்மார்த்தரும், வைஷ்ணவபிராம்ஹணரு மொருவர்வீட் டி லொருவருண்ணுதலும், பருகுதலுஞ் செய்யாம லொரு வரை யொருவர் தாழ்வுகூறுவதென்னே? இன்னசூக்கும விசா ரஞ் செய்தபேர்க்கன்றி யுண்மைவிளங்காதென்க.

இனிச்சூத்திரர்க்கு ஆசாரியத்வமுண்டென வொருபிர மாணமுங் காணவில்லையென்று பித்தந்தலைக்கேறிப் பேசும் பீடைச்சொல்லையும் பெயர்த்தெறிவாம். சுப்பிரபேதத்தில்

"బ్రాహ్మణాఃక్షత్రియావైశ్యాః శూద్రాఃశుద్ధకులోద్భవాః । ఆచార్యాస్తేతు విజ్ఞేయా నాన్యేషాంతుకథాచన" என்னும் வசனத்தால் பிராம்ஹணரும், க்ஷத்திரியரும்,வைசியரும், சுத்தகுலத்திற்பிறந்த சூத்திரருமாகிய நால்வருமே ஆசாரியராவர்,மற்றையோர்க்கு ஒருக்காலும் ஆசாரியத்வமில்லையாமென்று பெறப்பட்டது. இந்த வாக்கியத்தால் கண்டோக்தியாய்க் சூத்திரனை வெறுமனே ஆசாரியனென்று கூருமல் சுத்தகுலத்திற்பிறந்தவனென்றும் புகழ்ந்திருக்கு நுட்பத்தை யோசியாமல் சூத்திரனுக்கு ஆசாரியத்வமில்லையென்று கூறுவதென்ன பேதமை? இப்படியொருவாக்கியமேயன்றி யநந்தவாக்கியங்களுண்டாயிருக்கு முண்மையை யொருபோதுங் கண்டுங்கேட்டு மிராதகொடுமையேயன்றோ சூத்திரர்க்கு ஆசாரியத்வ முண்டெனக் கதாசித்தாயுரைத்தவிடத்தி லதை யுபசாரமாத்திரமாகவே கொள்ளவேண்டுமெனக் கூசாதுரைத்தனர்? இப்படியே மஹாசைவரிடமுங் கொண்டாலென்னே? பிறரைத்தாழித்தலால் தம்மாதிக்யமும் வியபிசரிக்குமென்ப தறியாது சமாதானங் கூறவந்தது தடுமாறிப்போயிற்றென்க. மஹாசைவர்க்கே தோஷமுண்டாமெனின், அசைவசித்தியே பிராப்தமாகப் பெற்றுள்ள சாமானிய விப்பிரரை யெம்மட்டில் நாமங்கீகரித்துறவாடவல்லேம்? இதனுல், தாம் சாதிக்கப் புகுந்த விஷயத்தைப் பிரமாணவாயிலாக நாட்டுவதேயுக்தமாம். என்பது, சூத்திரர்க்கு ஆசாரியத்வ மில்லையென்னும் வாக்கியங்களை யுதகரித்துக் காட்டவேண்டிய தென்பதேயாம். இதைவிட்டுச் சாஸ்திரமென்ருல் வேதமெனவும், வேதம் சூத்திரனுக்கு யோக்யமல்லாமையால் பிராம்ஹணனே வேதமாகிய சாத்திரத்தையாசரிக்கும் ஆசாரியனுவனெனவுங் கூறித்தாமாசரிப்பதுபோற் பிறரையு மாசரிக்கச் செய்யவருங்கால் வேதத்துக்கதிகாரிகளாகாத சூத்திரர்க்கவ்வேதத்தை யுபகரிக்கக்கூடாதபோது அச்சூத்திரரிடத்தில் தமக்கு ஆசாரியத்வம் எப்படிச் சித்திக்குமென்பதை யோசியாது வீண்குழப்புவார்த்தையாடுவதெல்லாம் விருதாகோஷமென்க.

இதுநிற்க, மேல்காட்டிய வசனமேயன்றி யின்னுஞ் சில வசனங்களையும் யாமீண்டுதகரித்துக் காட்டுவாம். சைவபுராணத்தில், "శివశాస్త్రసమాయుక్తాః పశుశాస్త్రపరాఙ్ముఖాః । బ్రాహ్మణాదిచతుర్వర్ణాః ఆచార్యాస్తుప్రకీర్తితాః" என்னும் வசனத்தால் பசுசாத்திரம் பற்றுதுவிட்டுச் சிவசாத்திரம் பற்றிப் பயிலும் பிராம்ஹணர் முதலிய நான்குவருணத்தாருமே ஆசாரியராவரென்று புகழப்படுவர் என்று பெறப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தால்பிராம்ஹணனேயாயினும் பசுசாத்திரம்பற்றி வாழ்பவனுயின் அவனுசாரிய னுகானென்று கூறிய விசேஷத்தால், பசுவாகிய ஆத்மாவையேபதியாகியபிரம்ஹமெனக்கொண்டு அஹம்பிரம்ஹம் எனக்குழறித்திரியு மப்பேதையர்க்குச்சைவாசாரியத்வ மெப்படியுண்டாமென்பது யோசிக்கவேண்டிய தல்லவா? ஒருவிதத்தானுந் தாமே சைவாசாரியத்வமெய்தும் யோக்கியரல்லாததை மறைத்துச் சிவஞானச்செல்வராய் விளங்கும் பிறரிடமேற்ற முயலுந்தூஷணமேறுது! ஏறுது!! இன்னும், கந்தகாலோத்தரத்தில், "పాషాణాః శివసంస్కారాత్ భుక్తిముక్తిప్రదో భవేత్ । పాషాణాః శివతాంయాంతి శూద్రస్తునకథంభవేత్" என்னும் வசனத்தால் கல்லானது சிவசம்ஸ்காரத்தினுலன்றே போக மோக்ஷங்களைத் தருவதாம். கல்லானது சிவத்தன்மையடையுமாகில் சூத்திரன் அங்ஙனமாகானென்பது எங்ஙனம் என்று பெறப்பட்டது.இந்தவசனத்தால் சூத்திரன் ஆசாரியனுகானென்னும் அஹங்காரவாதம் நசித்ததெனவறிக. பிராம்ஹணனேயாயினும் பதிசாத்திரமாகிய சிவாகமங்களைத் தொடுவதற்கேனும் சிவதீக்ஷையன்றியமையாதென்னு முண்மையறியாது தீக்ஷாஹீனரா யிருந்துகொண்டே சிவாகமத்திலெமக்கு மதிகாரமுண்டென்றுகுழறிவழியுஞ் சாமானிய விப்பிரர் தாம்சைவாசாரியராகவேண்டிமுயலும் யோக்கியமே! யோக்கியம்!! சுப்பிரபேதத்தில், "శుద్ధశైవమిదన్తన్త్రం నదేయంనప్రకాశయేత్ । దీక్షితస్యసుధీరస్య శివభక్తిపరస్యచ । శ్రావణీయంనచాన్యత్ర కథనంహిప్రశస్యతే" என்னும் வசனத்தால் இந்தச்சுத்தசைவாகமம் எல்லார்

க்குங் கொடுக்கத்தக்கது மன்று, விளக்கத்தக்கதுமன்று; தீக்ஷைபெற்றவனுய், நிலையுடையோனுய், சிவபக்திமானுயிருப்பவனுக்கே விளக்கத்தக்கது. ஏனையோர்க்கு விளக்கல் குற்றமாம் என்று பெறப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தால் சிவாகமசித்தாந்தத்தின்பெருமையும, அதைப்பெறுவான் றன்மையும் வெளிப்பட்டதனு லின்ன தன்மைகளிலொருசற்று மெய்தப்பெருமல் அந்தோ சாமானியவிப்பிரருஞ் சிவாகமத்தில் தலையிட்டுக்கொண்டு அதைக் கெடுக்கப் பார்க்கின்றனரே! இனிப் பாஞ்சராத்தியும் சைவாசாரியத்வம் வகிக்கவருமே! விவிலிய நூலையவலம்பித்துக்கேடுண்ட ஜாதிப்பிரஷ்டனுகிய பிராம்ஹணனும் என்றனக்குஞ் சைவாசாரியத்வ முண்டெென வெளிவராமற் போவான்? இப்படி யாபாசங்களையேகவகவமா யுண்டு பண்ணுதற்கிடமாகச் சாமானியவிப்பிரர் சிவாசாரியத்வம் தாமும் வகிக்கமுயலுதல் தலையெடுக்காமல் நசுக்கப்பட்டதென வறிக.

மேல்செய்துமுடித்த தீர்க்கபிரவசனத்தால் "ஸ்வத⁴ர்மே நித⁴நம் ஶ்ரேய:" என்கிறகீதாவசனப்படித்தத்தம் சுவதர்மங்களிலவரவரும் நிற்பதே சால்புடைத்தாம். என்றதனுல் சாமானிய பிராம்ஹணர் தமக்குள்ள ஸ்மிருதியாசாரங்களைத் தழுவிக்கொண்டு அவற்றையே பிறர்க்குபதேசித்து, அதனுல் ஆசாரியத்வம் வகிப்பதில் யாதோராடங்கமு மசங்கதமுமின்றென வறிக. ஒவ்வொரு ஆசாரமும் அந்தந்தவளவில் அதுவதுவே சிரேஷ்டமென்று சொல்லுவதற்கிசைய ஸ்மார்த்தாசாரம் சைவமுதலியவாசாரங்களினுமிகவுயர்ந்ததெனவும், சைவாசாரத்தையுடையாராகிய ஆதிசைவர் தம்மிற்ருழ்ந்தவரெனவும் வாய்கூசாதுரைப்பதில் எமக்குயாதொருசங்கடமு மின்றென்க. இப்படியொவ்வோராசாரகனுங்கூறிவருந் தன்மையுண்மையால். இப்படியொவ்வொருவருங் கூறுங்கால் அவரவரும் அவற்றை விசாரிக்கவரும்பிரமேயத்தி லுண்மை யுண்மையாகவே முடியுமாகையா லப்படி நிகழ்ந்தபிரஸ்தாபமொன்றையீண்டு விவகரித்துக் காட்டுவோம். ஓர்கால் சைவரொருவரும், போலி

ஸ்மார்த்த ரொருவருமோரிடத்தில் சந்தித்தனர். அப்போது அவ்விருவருக்குஞ் சிலசமபாஷணை நடந்தது. அதுவருமாறு:

ஸ்மார்த்தர்:—எங்களுக்குள்ளபடியே சிவத்விஜருக்கும் அத்திரி, பாரத்வாஜகாசிபகோத்திரங்களுண்டா யிருக்கையால், அவரையு மெம்மோடு சமானராகக் கூறுமல் அவர் சிவமுகோத்பவராயுள்ளவரென விசேடம்பாராட்டுவதென்னே?

சைவர்:—நும்மோடு அவரைச்சஜாதி கோத்திரங்களுடையாரென நீவிர்கொண்டக்கால் அவரை நும்மிற் றாழ்ந்தவராக நீவிர் கூறிவருவதென்னே?

ஸ்மார்த்தர்:—இதற்கு விடை யாம் பின்னே கூறுவாம், யாம்கேட்டகேள்விக்குப் பதிலென்னே?

சைவர்:—நும்ம விடையிலேதானே யெம்மவுத்தரந் தொக்கி நிற்கையாலதனை நீவிர் கூறுவிடினுநுஞ்சமய வழக்கின்படியாமே விரித்துப்பின்னர்ச் சமாதானங்கூறுவாம். அத்திரி, பாரத்வாஜர் முதலிய மஹரிஷிகள் கோத்திரோத்பவராகிய நுமைப்போல் சுத்தராகாது, சிவத்விஜர்கானீனராயினரென்பதுகருதியேயன்றோ அவர்க்குநும்மைப்போற் சஜாதி கோத்திரங்களங்கீகரித்தபின்னரும் அவரைத் தாழ்வுகூறுகின்றீர்? இந்தக்கருத்தால்சிவத்விஜ தூஷணங்கொண்டாடு நீவிர் அதை மறைத்துவிட்டுச் சஜாதிகோத்திரங்களா லொத்தவராகிய சிவத்விஜரெம்மி லுயர்ந்தவராகக் கூறிக்கொள்வதெப்படியென வீண்ஜாலம் பகர்ந்ததென்னே? இப்படி நீவிர் கூறிக்கொள்வதேயன்றிச் சிவத்விஜோத்தமரோடு நீவிரொப்பாருமிக்காருமாகமாட்டீர்! ஆகமாட்டீர்!!

ஸ்மார்த்தர்:—நும்மாதிசைவரோடு யாம் எப்படிச்சமானுதிகத்வம்பெறமாட்டோம்? சற்றேசொல்லும்பார்ப்போம்.

சைவர்:—நும்மகோத்திர மூலகராகிய மஹரிஷிகளில் கௌசிகர் காதிமகாராஜ னிடத்திலும், மாண்டவ்யர் தவளை வயிற்றிலும், கார்க்கேயர் கழுதைவயிற்றிலும், கௌதமர் பசு

Compare 336

வினிடத்திலும், பாரத்வாஜர் பாரத்வாஜம் அல்லது கருங்குருமான் என்னும்பட்சி வயிற்றிலும், வசிஷ்டர்வேசிவயிற்றிலும் பிறந்தவரானபோது நீவிர் ஆதிசைவரோடு சமானராவதெப்படி.

ஸ்மார்த்தர்:—எம்மகோத்திர மூலகர்களாகிய கௌதமர், கௌசிகர், காசிபர், பாரத்வாஜர் முதலினோரே ஆதிசைவர்க்கும் மூலபுருஷரானபோது எமக்குவந்த தோஷமவர்க்கு மாத்திரம் வாராததென்னே?

சைவர்:—ஆதிசைவர்க்கு மூலகராகியகௌசிகாதி மஹரிஷிகள் சதாசிவ மூர்த்தியினுடைய பஞ்சவக்திரங்களினின்றும் பிறந்தவராகையால் குருவிவயிற்றிலும், பசுவின்வயிற்றிலும் பிறந்தவராகிய நும்மகோத்திர முனிவர்களில் அவர்வேறுயுள்ளவரென வறிவீராக.

ஸ்மார்த்தர்:—எமக்குங்கௌசிக கோத்திரம், அவர்க்குங் கௌசிககோத்திரம். எமக்கும் பாரத்வாஜகோத்திரம், அவர்க்கும் பாரத்வாஜகோத்திர மித்தியாதிகளாகப் பிரசித்தம் பெற்றிருப்பதற்குமாருய், ஒரேபேரையுடைய விரண்டிரண்டு ரிஷிகளுக்கிடஞ்செய்தது எமக்கங்கீகாரமில்லே.

சைவர்:—மநு, விருத்தமனுவென்றும், பராசர், விருத்தபராசர் என்றும் நீவிரேவழங்குவதோடு இந்திரனுக்குப் பௌரோகிதஞ் செய்த துவஷ்டாவென்னும் பிராம்ஹணனொருவனும், மநுமயத்வஷ்டா சில்பிவிசுவகர்மா வென்பவர்களிற் பெறப்பட்ட கம்மாளதுவஷ்டா வொருவனுமாக விரண்டு துவஷ்டாக்களுண்டானதற்கு மென்செய்வீர்?

ஸ்மார்த்தர்:—இரெட்டைரெட்டையாய்க் கூறுவது அசங்கதம். ஒவ்வொருவரையே யாமங்கிகரியா நிற்பாம்.

சைவர்:—அப்பேருடையவர்களை யொவ்வொருவராகவே கொண்டக்கால் கம்மாளதுவஷ்டாவே தேவகுருவாயிருந்தானகவேர்ப்படும். அப்போது கம்மாளரைப் பிராம்ஹணரல்

லவென்னும்வாதம் துர்வாதமாய்முடியும். நீவிருங்கம்மாளரே யாகவரும். இரண்டிரண்டு மஹாிஷிகளாகக் கொண்டக்கால், நீவிர் ஆதிசைவரில்வேருகி அவரைநோக்கத் தாழ்வுபெற்றுத் துவஷ்டாவென்னுங்கம்மாளன் வம்சத்திற் சேராமல்தப்பிப் பிழைப்பீர். ஆதிசைவரிற்ருழ்ந்து அவரருளைப் பெற்றுவாழ விச்சையா? அல்லது ஆதிசைவரை நிந்தித்து, அதனுலுண்டாகுங் கம்மாளனென்னும் பட்டாபிஷேகத்தைப் பெற்றுவாழ விச்சையா? இரண்டிலெது சௌகரியம்? தேர்ந்துரைப்பீராக.

என்றுவினவியபோது அந்தஸ்மார்த்தர் குபிதராய்ப் பதில் சொல்லத்தெரியாமல் வெள்கினர். இப்படிப்பிரஸ்தாபங்கள் வருந்தோறும் விவேகிகள் சமுகத்திலவமானமே சந்மானமாகவவரடையவுண்டாமாகையா லன்னவிஷயத்தை யாமிங்கே விஸ்தரிப்பது அவசியமன்ருக விவ்வளவில் விடுத்தாம்.

இதுகாறுங் கூறிவந்தநியாயங்களால் அதீக்ஷிதராகிய ஸ்மார்த்தர் சிவாகமதீக்ஷையைப் பிறர்க்குச்செய்வதற்கு யோக்யரல்லரெனவும், சிவப்பிராம்ஹணரால் சிவதீக்ஷயடைந்து மஹாசைவசித்திபெற்றவநந்தரமே ஸ்வஜாதியிலும், மற்றைக் கீழ் ஜாதியிலும் ஆசாரியத்வம் வகிக்கவுரியா ரெனவும், சைவதீக்ஷையைப்பெருமலே யாசாரியத்வம் வகிக்கவாசை யுண்டெனின், ஸ்மார்த்தாசாரத்தைத் தாமநுட்டிக்கிறபடியே ஸ்வஜாதியிலுங் கீழ்ச்சாதியிலும் விநியோகப் படுத்திக்கொள்ளலாமெனவும், அப்படிப்பிரவர்த்திக்குங்காலந்தஸ்மிருதி யாசாரம் சைவாசாரத்தின் மிக்கதெனவிண்வம்பாடுத லசப்யமாய் முடியுமெனவும், அந்தப்பிராம்ஹணரைப்போலவே மற்றைமூன்றுவர்நத்தாரும் ஸ்வஜாதி கீழ்ச்சாதிகளிலாசாரியத்வம் வகிக்க வுரியாரெனவும், சூத்திரர்க்கு ஆசாரியத்வமில்லையெனக் கூறுவார்கோள் குற்றமாய் முடியுமெனவு நாட்டப்பட்டது. இதனுல், ஆதிசைவரே பிரதானரும், பிரதமருமாகிய ஆசாரியர்களாயினரெனவும், அவராஜ்ஞாபுரஸ்ஸரமாகவே மஹாசைவராதிமற்றைச்சாதியார் ஆசாரியத்வம் வகித்தனரெனவும், வெளிப்பட்டது. மஹாசைவரினும் ஆதிசைவரே பிரா

ம்ஹறணதுல்யராவரென்பதை அவ்விருவரும் முறையே பிரமன் முகத்திலும், சிவபெருமான் முகத்திலுமுதித்தமையே விளக்கும். தேவர்க்களில் சிவபெருமான் பிராம்ஹறணரும், விஷ்ணுமூர்த்தி க்ஷத்திரியரும், பிரம்ஹதேவர் வைசியருமாவரென வெளிப்படும் வேதமூலங்களேசான்றும். இந்நூலாரம்பத்தில் சிவபெருமான் பிராம்ஹறணரென் றுதகரித்தவாக்கியத்தாலும், "విష్ణుర్వైక్షత్రియోబ్రహ్మావైశ్యఇతి" என்னுஞ் சுருதியாலும், "బ్రాహ్మణోభగవాన్ రుద్రః క్షత్రియఃపరమోహరిః। వైశ్యఃపితామహంచైవ ఇన్ద్రోద్రశ్చజాయతే" என்னும் புராண வசனத்தாலுமே யவைவிளங்கும். இதனையே "தேவரிற்பிரமன் வசியனுகையிலத் திசைமுகன் முகத்தில்வநீதுதித்தோ, ராவரோபிரமகுலத்தவராக வன்றருட்சிவபிரான்முகத்தி, லேவர்வந்துதித்தோரவர்பிராமணரென் றியம்புதறகுமெனவிசைத்தான், சேவலங்கொடியெந் தணிகைநாயகனெஞ் செல்வமாங்கவுணியர்மணியே" என்று தணிகாசலஸ்தவம் என்னுநூலில் யாம்விதந்திருப்பதுங்காண்க. க்ஷத்திரியராதி பிறரைநோக்க விப்பிரர் பிராம்ஹறணராவரன்றி ஆதிசைவரை நோக்க அவர்க்குப் பிராம்ஹறணத்வம் சித்திக்காதெனவறிக. மலமாயாதி ஜடங்களைநோக்க ஆன்மாசித்தாயிருப்பினும் பரசிவனைநோக்கக் கேவலம் ஜடத்தன்மையெய்துதலே மேலுண்மையைக்காட்டு நிதரிசனமாம். இங்ஙனமாக, சாமானிய விப்பிரர் சைவவேதியரோடு சமானதிகத்வம் பாராட்டிவருஞ் சாத்ருசமே! சாத்ருசம்!!

அன்றியும், வேறு முக்கியமான வம்சமொன்றை யினி விதந்துரைப்பாம். சாம்பவாக்ரேசாளிட்ட சாபத்தை யடைந்தவரு ளொருசாராராகிய ஏகாத்மவாதம் பற்றி வாழும் ஸ்மார்த்தரையே யிதுவரை பிரஸ்தாபித்து வந்தோமாகையால் அவர்க்கு ஸ்மார்த்தம், ஏகாத்மவாதம் என்னுந் துவந்தங்களுண்டான பரியாலோசனையில் ஸ்மார்த்தம் அங்கீகாரமும், ஏகாத்மவாதம் அநாங்கீகாரமுமாய்முடியும். ஸ்மார்த்தம் ஸ்மிருதியநுட்டானமென்று பெறுகையால் வேதோபப்பிரம்ஹறணமாக மஹறிஷிகளால் செய்யப்பட்ட தன்மையமையும்.

இது சிவாகமத்தில் விரோதம்பயவாது. அதவா ஏகதேசமுண்டாயிருப்பினும் பாதகமில்லை. "𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 𑌤𑍁 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌗𑌰𑍀𑌯𑌸𑍀" என்னும் படியே யீண்டுமமைத்துக் கோடல்பெறுமாகையால். பதிவாக்கிய மாதலேக்கியேயன்றோ பசுவாக்கியமாகிய ஸ்மிருதிகளினும் சுருதி ஆதிக்யம்பெற்றது? அப்படியேயன்றோ பதிவாக்காகிய சிவாகமத்தினுங் கருதற்பாலது? மேல்வாக்கியத்திற் போந்த சுருதியென்பது வேதசிவாகமமென்னும் பதிவாக்காகிய பிரமாணசமஷ்டியையேமேலோர்கருதாநிற்பர். ஏகாத்மவாதம் = பதார்த்தத்திரயநிரூபணத்தையதிக்ரமித்து வேதசிவாகமத்தில் அபார்த்தம்பெற்றுச் சிவாபாரதத்தையே விளக்குமுண்மையால் அசாமஞ்சஸமாதல்பெற்றொழியும். ஸ்மார்த்தம், ஏகாத்மவாதம் என்பவற்றுண் முன்னையதும்பின்னையது மொன்றிலொன்று முரணுந்தன்மையுண்மையா லிரண்டும் பிரமாணமாத லெங்ஙனம்? ஸ்மார்த்தமும் சைவமும் அபேதமாதலாலிரண்டும் பிரமாணமாதல் சாலும். ஸ்மார்த்தமும் வைதிகமு மொத்தப்டி. இரண்டாசாரங்களும் சிவோபாசன மார்க்கமாதலால் அவைசாமானிய விசேஷதர்மங்களாகக் கொள்ளப்படும். இவற்றுள் சைவத்தைத்தழுவாது ஸ்மார்த்தாவலம்பனமாத்திரத்தால் சிவாராதனஞ் செய்பவரே சுத்தஸ்மார்த்தராவர். ஸ்மார்த்தாவலம்பனத்தை விவகாரமெனக்கொண்டு சைவத்தையறவேகைவிட்டு ஏகாத்மவாதம்பற்றி வாழ்குனர்தாமும் ஸ்மார்த்தரெனத்திரிகின்றனரேனும் அவர்க்கதின்மிச்சாபுத்தியுண்மையாலவர் ஸ்மார்த்தராதலிழுக்காம். இந்தவிசாரத்தால் ஸ்மார்த்தத்துக்கேயநதிகாரம் வகித்து அப்பிராம்ஹணராய்த்திரியுமேகாத்மவாதிகள் சைவாசாரியராக முயலும்புதுமையே! புதுமை!! சைவதீக்ஷாவான்களாயுள்ள ஆதிசைவரும், மஹாசைவரும் ஸ்மிருதிகளைப்பிரகிருதோபயுக்தமாகக்கிரகித்தலால் (அன்னியநூலின் விதியவிரோதமே, லுன்னேல் பழுதென்றுளத்து) என்றபடியமையும்! அமையும்!! ஆகமிகாளாயுள்ளபேர் ஸ்மார்த்தத்தை யவ்வளவாக வவலம்பிக்கவேண்டுமென்பது ஆவசிகமன்றும். வேதம் தமக்கு

ஸ்வதஸ்ஸித்தப்பிரமாணமாகமுன்னரே யவர்பெற்றிருக்குமு ண்மையால். இவ்வுண்மையால், சைவம், வைதிகம், ஸ்மார்த் தம், பௌராணிகமித்தியாதிகளைக்கண்டமான சதாசாரங்களா பொன்றிலொன்று சாமான்யவிதிகளாக மேலோர் கொள்ளாநிற் பர். ஸ்மார்த்த முதலியவற்றைப்போல் சைவம் வைதிகத்தினு பப்பிரம்ஹணமாகாமல் ஸ்வதப்பிரமாணமாயினமையாலும், ஸத்யோஜாதாதி கீழ்முகங்களிற் பிறந்தவேதங்களைப்போலாது ஈசானமென்னு மூர்த்துவமுகோத்பவம் பெற்றமையாலும் வே தத்தினும் விசேஷதர்மமாதல் பெற்றமையு முண்மைசித்தித் தது. சிவாகமத்தில் ஸ்மிருதிவிரோத முண்டாகாமையை (உஜ் வலம்) என்னும் ஆபஸ்தம்பசூத்திரபாஷ்யம், ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் செய்திருப்பத னுனுங்கண்டுணர்க. இந்தவிசாரத் தால் பிரமாணதாரதம்யஸ்வரூபங்களும், அவற்றை மெய்யாக வும், பொய்யாகவுமநுட்டிக்கு மதிகாரிகள் தன்மையும், அவ ரிவரிவரென்பதும் வெளிப்பட்டமையால், சர்வாதிகாரத்வம் வகித்த ஆதிசைவர் மாஹாத்மியமினிதுபிரகாசத்தை யடைந் ததெனவறிக. இவ்வுண்மையை விசாரியாத மூடராயுள்ள பே ர்சிவாகமம் வேதபாஹ்யமெனக்குழறுவர். உபநிஷத்துக்களின் மத்தியில் அவ்வாகமத்தைப்பாசுபதோபநிஷத்தென்னுமோரு பநிஷத்தெழுந்து வெகுவாய்ப்பிரஸ்தாபித்து அதிற்பெறப்படு ம் பரசிவதத்துவங்களை நவநவமாய் விளக்கியிருக்குமுண்மை வெளிப்பட்டது. இதனுண்மை (சிவாதிக்யரத்நாவளி உ-வது பாகம்) யாம்செய்துள்ளவற்றுலினிது விளங்கும். ஆகவே, பாஞ்சராத்திரம் என்னுமாகமமே வேதபாஹ்யமாதல் திண் ணம். இவ்வாகமம் சோமுகனென்னுமசுரன் வேதங்களைக் கள வுகொண்டொளித்தபோது அவனை வஞ்சித்தற்பொருட்டே விஷ்ணுவாலோர்ராத்திரியில் செய்யப்பட்டது. பஞ்சராத்திர த்தில் செய்தமையானே பாஞ்சராத்திரமென்பதுபெறும். அவ் வசுரன் வேதத்தைக்கிரகித்தோடியபோது அதற்குப் பிரதி யாகவேதத்துக்கு முழுவிருத்தமான தர்மாரோபணங்களாற் பாஞ்சராத்திரமென்னு நூலியற்றி யுலகில்பரவச்செய்து வே

தம் இதுவேயாகச் சோமுகன் அறியாமையால் வேதமல்லாத துப்பற்றநூலொன்றைக் களவாடிச்சென்றானென்று விஷ்ணு பகவான் பிரகடனஞ் செய்கையி லச்சூழ்ச்சியி லகப்பட்ட பாபாத்மாக்க ளெல்லாம்தத்தம் வினைக்கேற்பவேதத்தையிகழ்ந்து பாஞ்சராத்திரம் என்னும் அவைதிகை நூலையே வேதமெனக்கொண்டு மருண்டு ததாசாரபிரவர்த்தகத்தாலழிந்தனர். அவர்சந்ததியாரே ஷை. அவைதிகநூலையவலம்பித் திக்காலத்திலும் வேதநிந்தை, சிவநிந்தை முதலியவற்றால் ஜீவனஞ் செய்கின்றனர். இதனால், பரிபாகிகளாவார் அவர்மோசத்தின் சூழ்காது ஜாக்கிரதையோடு ஜீவிக்கவேண்டு மென்பது பெற்றாம். இங்கேபாஞ்சராத்திரத்தை விசாரித்தது யாதுக்கெனில், மேல் சாபக்கிரஸ்தராய்ப்பவித்தொழிந்த பிராம்ஹணரைப்பற்றி விசாரிக்கையில் அவர்ஸ்மார்த்தம், மாத்துவம், பாஞ்சராத்திரம் என்னுமாசாரங்களிற் பயில்கின்றனரென்று கூறிமுடித்து அவ்வாசாரங்களில் ஸ்மார்த்தத்தை யுத்தமாசாரமாகப் பிரஸ்தாபித்தோமாகையா லப்படியே பாஞ்சராத்திரத்தையும்யோசித்து நம்மவர்கெடாது நலப்பாடெய்தல்கருதியேயாம். முன்னரோரிடத்தில் பாஞ்சராத்திரம் வேதத்தில் வெகுவாய விரோதத்தைப் பெறுமென்ற தென்னையெனின், பாஞ்சராத்திரமேயன்றி யூணமகம்மது மதங்களும் வேதத்தில் வெகுவாயவிரோதமெய்த லுண்மைகாண்பார்க்கே அதுவிளங்கும். இவ்வாபாசமதங்களேதெய்வங்கொள்கை, பாவபுண்ணியங்கோடன் முதலிய சம்பந்தங்களால்வேதத்திலவிரோதமாமெனின் பாஞ்சராத்திரத்தையாமங்கீகரித்துரைத்தது எங்ஙனம்பழுதாம்? இவ்வுண்மையால் பாஞ்சராத்திரமயக்கொழிந்தது. மார்த்துவம் என்பதும்கேவலம் அவைதிகமேயாகிச்சூடுண்டு திரிதன்முதலியதுர்ாசாரங்கண்மேலிட்டுக்காட்டாராயணம் மாட்டாராயணம் என்னும்பெயர்களால் சிலவுபநிஷத்துக்களுண்டென வீண்ஜாலம்பகர்ந்து வெறிகொண்டுரைசெய்யு மாதிக்யமே பெறுதலாலதனங்கீகார மெம்மட்டில் வைதிகராயுள்ளபேர்க்குண்டாயிருக்கலா மென்பதை யோசித்தால் விளங்கும். இப்

படியொவ்வொன்று மொழிதலால் யாவுமொழிந்தகாலையி லுட லுமுயிரு மெனத்தெளிந்தோர் தேர்ந்துரைக்கும் பெற்றிமை யால்விளங்கும்வேதசிவாகமங்களே சப்பிரமாணமும், சதாசா ரியகிரஹணமும் பெற்று விளங்குமுண்மையாலவ்வாசாரிய நிதிகளாகிய சிவவேதியரே சர்வாநுகரஹத்வாதிபரமதர்மங்க ளையுடையராய் விளங்குவரென்பதுசித்தம்! சித்தம்!! இந்த வுண்மை யுணர்ந்தபேர் ஜகத்குருமூர்த்திகளாய் விளங்கு மவ் வாதி சைவவேதியரையே சிவபெருமானது ஜங்கமவடிவமா கக்கண்டு வழிபட்டுய்யக்கடவர். சுபம்! சுபம்!!

ஸ்ரீசம்பந்ததீர்த்த சரணாரவிந்தார்ப்பண மஸ்து.

முற்றிற்று.

116 — 891, 897

26 p

are in this